

Раз якось я з ярмарку з Жовкви прийшов —
Нема мої Файги; ще зранку,
Говорять сусіди, до батька пішла
З дитиною, жати поганку¹.

Надвечір вернула. Ов, чую: кричить
Дитина! «Чого воно плаче?»
«Та що ж би, нічого!» Гляджу я, дитя
Лежить все червоне, гаряче.

«Чи ти, може, в поле го брала з собов?»
«Та брала!» — «Й на сонці лишила?»
«Та ні, під снопом, лиш крихіточку раз...»
«А бнй тебе божая сила!»

«Ти що розкричався? Він зовсім здоров!» —
Кричить моя Файга й не дбає.
Дає йому груди, він хопить і враз
Знов пустить, знов хап! — знов пускає.

Озливсь я. «A Rich'n dapeu Taten agán! ¹
Не бачиш, дитина недужа!»
«Ти дурень! — вона кричить.— Мама мені
Казала: не слухай ти мужа!»

Розлютивсь я, вдарив її... А найгірш
За серце мя брав плач дитини.
Ще й нині болить мене в серці той плач!
Ох, синку мій, синку єдиний!

Кричить та й кричить. Що йому? Що робить?
Не знаю, та й як мені знати?
А жінка, дурна, як поліно, тремтить,
Лиш знає грудь в рот йому пхати.

А вно все лиш хопить та й пустить... Побіг
До тещі. Прийшла стара, оха,
Щось шепче, то купіль готувить якусь —
Дитина не втихла нітроха.

Промучились ми! А по доктора слать
Ні думки! Ніч, розкаль, три милі...
Що кошту!.. Коротко сказать: до трьох днів
Синок мій лежав у могилі.

¹ Поганка — гречка.